

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 109.

V Ljubljani, v petek 15. maja 1885.

Letnik XIII.

Molitev za srečen izid volitev.

„Laib. Diöcesanblatt“ ima v štev. 5. naslednjo naredbo o priliki volitev za državni zbor:

„Srečen izid volitev v državni zbor, ki nas čaka, je tako važen za blagor in srečo Avstrije, da se nikakor ne smemo zanašati na človeški trud, marveč moramo, kakor se to spodobi katoliškemu kristjanu, zateči se k molitvi. „Adjutorium nostrum in nomine Domini“: Naša pomoč je v imenu Gospodovem.

Prisrčne molitve k Bogu je pa tem bolj treba čem bolj je znano, da od tega, kakor se v deželi zakoni stavijo, je bistveno tudi zavisno versko življenje pri narodu. Čim sovražniši je postavodajalstvo do vere, čim lože se prezirajo verske postave in s tem peša verska zavest med ljudstvom, tem bolj propada nramnost, tem bolj raste in se razširja z nepokorščino do Boga, tudi nepokorščina do svetne oblasti. Mar li se je Avstrija vtrdila od kar se je več kakor ena postava od tal katoliške vere odvrnila ter nje ukaze in zapovedi v nemar pušča?

Od kar je Avstrija stopila med ustavoverne države, izvršuje se pri nas postavodajalstvo le v združenju z zastopniki, ktere si ljudstvo izbira. Od tod tedaj važnost volitev! Da, zares! Ako hočemo katoliško živeti, in to moramo hoteti, sicer smo v nevarnosti zgubiti večno življenje, moramo hoteti tudi poslancev zvestih v svojem prepričanju, poslancev dobrega duha, ki so v svojem mišljenju in življenju katoliški poslanci; le tako bomo dobili tudi katoliške postave. Ako hočemo pa katoliških poslancev, moramo hoteti tudi volilnih mož takega prepričanja.

Zdramimo se toraj, vsak naj stori v tem smislu svojo dožnost! Pred vsem pa molimo v tem za Avstrijo silo imenitnem časi iskreno k Bogu Gospodu svojem, da pri prihodnjih volitvah v vse in pred vsem vlada Njegov sveti Duh, Duh resnice, Duh ljubezni v sveti rimsko-katoliški cerkvi, ker to je Duh resnice, ljubezni do cerkve; kajti le-ta je, kakor apostelj pravi, steber in glavna podpora res-

nici, in tedaj kdor ljubi njo (cerkev), ljubi tudi resnico.

Ako imamo Duha Božjega v nas, imamo tudi Duha vzajemne bratovske ljubezni in sad tega: mir med seboj, mir med narodi.

Da! kak drag dar je mir med narodi, a kako redko kedaj se nahaja! A posebno v naši dragi domovini, kako zelo ga pogrešamo! Z žalostjo in sramovajé se moramo priznati, da se nekaj časa po deželah v Avstriji, ne le samo tam, kjer so razni jeziki — šestokrat začuje tako govorjenje, da bode tisto, ako se nadaljuje še nekaj časa, tako togotno in strastno, kakor dosihmal, žalibog le preveč pripravno, raztrgati vez, s ktero je previdnost Božja združila vse narode v Avstriji, ter žuga razdrobiti avstrijsko državo.

V očigled takih obžalovanja vrednih dogodkov mar li nismo dolžni, da se iz vsega svojega srca iskreno obrnemo k Bogu, da nam dá zopet zgubljeni mir? Gotovo! In to tem več, kolikor manj ste dosihmal dosegli človeška razumnost in državna modrost.

„Čast bodi Bogu na višavi in mir ljudem, ki so svete volje“, peli so angelji pri vstopu nebeškega „kneza miru“ na ta svet. S tem so nam naznanili, da le tam je mir, in le tam se nahaja to, na kar se mir naslanja: sveta volja, kjer se pred vsem čast daje Bogu.

In kako bi moglo to drugače biti? Kako naj bi ljubil sobrata, ako Boga ne poznam (ga poznati nočem), ki je mene in bližnjega vstvaril, in po katerem, kakor po splošnem očetu, postaja moj sobrat meni bližnji? Kako naj bi ljubil bližnjega in bi živel z njim v miru in složnosti, če vendar Boga ne poznam, ki sam ima pravico, postaviti meje mojemu dejanju in hotenju z ozirom na bližnjega in mi more veljevati, da ni vse prav in dopuščeno, kar morem in premorem storiti sam po sebi.

Kako čem bližnjega ljubiti, in kako hoče gospodovati mati miru: rednost in pravičnost nad našimi vzajemnimi razmerami, ako Boga ne poznata in ne verujem, da sem odgovoren božji pravičnosti in zapadem nje kaznim za vse, tudi za to, kar doseči niti kaznovati ne mora človeška pravica.

Da! Bog je in ostane podlaga in te-

melj življenja in bitja posameznega in tudi družbinskega. V taki meri, v kakoršni zginé Bog iz zavesti in občinskega življenja kake države, zgubé tudi posamezna ljudstva in narodi v njem pravo merilo, za to, kar imajo zahtevati v vzajemnem občevanju po primernosti, po pravu in pravičnosti drug od drugega, in kar imajo storiti drug drugemu, a samopridnost stopi namesto ljubezni do Boga in do bližnjega. Namesto mirne družine ljudstev, ki živé v složnosti med seboj, postane le bivanje drug poleg drugega, ki se more pod oblastjo samopridnosti v bližnjem trenutju razkropiti.

Da, gospod Bog pride zopet k nam, in se zgodi, za kar prosimo vsak dan: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“; da krščanska ljubezen do bližnjega in krščanska pravičnost zopet vravná razmere ljudstev in narodov med seboj — ravno to je, za kar imamo prav posebno moliti sedaj, ko nas volitve čakajo.

Da spolnimo bolj gotovo dolžnost molitve, ki nas vse veže, določujem, da se ima prihodnjo nedeljo, 17. maja, po vseh javnih far-nih cerkvah škofije o primerni popoldanski uri izpostaviti presveto Rešnje Telo ter biti eno uro izpostavljeno za splošne javne molitve, da sprosimo od Boga srečen izid bodočih državnih volitev. Še enkrat pa pokladam vsem volilecem in nevolilecem, duhovnikom in vernim na srce besede psalmista: „Ako Gospod ne stavi hiše, zastonj se trudijo ti, ki jo postavljajo; in ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kdor ga ima varovati.“ (Psalm 126. 1).

V Ljubljani, 11. maja 1885.“

„Naša javna moralnost.“

II.

Zadnjič smo dokazovali, da nam g. profesor Šuklje prav po krivem v svojem članku podtika nemoralnost, perfiden volilen maneuver, pačenje naravnega čuta za pravo in moralo pri našem narodu, strankarsko strast, določni (hudovoljni) namen in še več takih lepih reči. Ker smo pa poročali o avdi-jenci pri g. ministerskem predsedniku prav tako,

LISTEK.

Jan Holly.

(Dalje.)

Pred vsem toraj dolžnost do Boga zahteva, da svetujemo stoletni spomin izvoljenca Božjega in slavljenca našega. Zgodilo se je to z opravljanjem službe Božje pri krstilnici, kjer je Holly kakor otrok bil vzprejet za sina Božjega, pa pri altarji, kjer je bil pomazan za vojaka za vojskovanje pravično, za boj Kristusov.

A tudi v obziru na domovino smo dolžni, da slavimo stoletnico Janezovega rojstva. „Za zasluge plačilo!“ pravijo ljudje. No, ljudstvo ne more za zasluge dati dostojnega plačila, ker le Božja sodba je prava, jedini Bog je začetek in konec resnice, dosledno jedini nezmisljivi in pravični odplatitelj. Vendar kakor bi solnčne žarke le blaznik zamogel tajiti, tako lesek bliščečih čednosti zakriva samo pokvarjen duh, le krivično srce človekovo. Svet nad vse čednosti državljanske povzdiguje kre-

post patrijotizma, domoljubja. Prav tako! No, ta jednomiselni soglas menja se v nemili razpor, kakor hitro nastane vprašanje, v čem li obstoji ta hvalisana čednost pravega domoljubja? Kdo je v resnici patrijot, kdo pravi rodoljub? Jaz, dejal je govornik, jaz, da bi v duhu resnice krščanske odpovedal na to vprašanje, svečano osvedočujem: kakor brez bojazni Božje ni prava prosvete, omike, tako brez čiste vesti ni nikjer čednosti, dosledno ni tudi pravega patrijotizma. Zatoraj na podlagi te neprevrgljive resnice trdim, da je pravi domoljub le tisti človek, kateri dolžnosti svojega stanu vestno dopolnjuje in je danim postavam pokoren. V doslovnem govoru, ki ga pisatelj teh vrstic ima pred seboj, je zadnji stavek tiskan z razprtimi črkami. To brez dvombe eika na postavo, ktera na papirju tudi Ne-Madjarom zagotavlja enakopravnost, za kar se pa njeni izvrševalci najmanje zmenijo.

Vestna gorečnost pesnika, ktereга stoletnico hvaležni rojaki obhajajo, v spolnovanju njegovih

dolžnosti v imenitnem poklicu duhovniškem ni trpela nikakoršnih ovir; njegova jeklena volja bila je pripravljena boriti se z razbesnjenimi valovi mogočnega Vaga, ona je šla čez ogenj, dokler nesrečni požar pesniku-župniku izročeneга hrama Božjega ni zastrupil poslednjo moč življenja in dokler črni mrak ni zatemnil zadnje luči očesa njegovega, za blagor večni in časni svojih ovčie bedljivega. On z nebeško razsvetljenostjo obdarovani, bil je na daleko in široko znan vsled svoje ponižnosti; on, ki je zaslužil biti postavljen na svečnjik, si je za prijateljico izvolil blago samoto v tistem kotu sveta; on, gledé darov duha in srca prebogati, zaljubil se je v uboštvo, da bi tako uboščem laglje solze sušil; on, kakor pravi domoljub, je svoje življenje posvetil blagostanju ljudstva, a vzdihne in molitve svoje zanj daroval Bogu.

Da, vestno in darežljivo delovanje v poklicu svojem to je os, a pokorščina do postav, to je kolo na potovanju pravega domoljuba; komur manjka jedno ali drugo, temu bode življenje vse drugo, le domoljubno nikdar!

kakor se je vršila in se v ta namen sklicevali na može, ki so se vdeležili te avdijence, njegovi napadi posredno zadevajo tudi nje, ker bi moral človek o njih misliti, da so bili ali gluhi, ker ministra niso slišali tako govoriti, kakor trdi g. profesor, ali tako slaboumni, da njegovih besed niso prav razumeli, ali pa tako malo resnicoljubni, da so nam nalašč drugače poročali, kakor se je godilo. Naj bo že eno ali drugo, je vendar že vsako za-se tako žaljivo in neopravičeno, da bi si nikomur ne drznili podtikati takih reči, ne naravnost in tudi ne mimogrede.

Še huje, kakor celo deputacijo, g. profesor prijemlje grofa Margherija, menda zato, ker mu dela jako neprijetno napotje pri njegovi kandidaturi. Piše namreč o njem: „Mož je sedel skoro dvajset let, prej kot pristaš nemške stranke na Schreyevi strani, sedaj zopet kot izvoljenec slovenskega naroda poleg Vošnjaka v državnem in deželni zboru. Ali zares v dolgih teh letih ničesar ni storil na korist svojih sodeželanov, ali nobenih dejanskih zaslug njegovih ne morete naštevati, bodi-si v tem ali onem oziru.“

Profesor Šuklje se nekaj ponaša kot zgodovinar, zato bi bili od njega pričakovali bolj nepristranske in natančne sodbe, kakoršna je v tem stavku. Grof Margheri je prišel v deželni zbor 3. decembra 1866, ko sta se bila poslanstvu odpovedala baron Codelli pa pl. Strahl; vžival je pa to čast samo 26 dni, ker je bil deželni zbor 29. decembra že sklenjen in je ob enem potekla volilna doba.

Pri prvih novih volitvah l. 1867 grof Margheri ni bil več izvoljen. Toda novi deželni zbor, ki se je sošel 18. februarja 1867, bil je 4. marca zopet razpuščen, in ko so se 28. marca vršile druge volitve, prišel je grof Margheri zopet v deželni zbor. Leta 1869 odpovedal se je grof Coronini 15. septembra državnemu poslanstvu, za katero so takrat volili deželni zbori, in 22. oktobra 1869 bil je od tedanje narodne večine namesto njega za državnega poslanca z vsemi glasovi proti enemu izvoljen grof Margheri, ker je bil že tedaj izmed poslancev nasprotne stranke najbolj spravljen in ni napadal narodne stranke, kakor je delala večina njegovih tovarišev.

Posel državnega poslanca je opravljal dve leti, ker je bil za njim 21. decembra 1871 za državni zbor izvoljen grof Hijacint Thurn. Deželni poslanec pa je ostal do l. 1877, toda na Schreyevi strani sedel je samo 3 leta, ker je bil Schrey v deželni zbor prvokrat izvoljen še le 7. septembra 1874 po odpovedi dr. Suppana. Iz zadnje seje deželnega zbora v l. 1877 pomenljiv je kratek govor, ki je bil menda največ kriv, da je nemško-liberalna stranka pri novih volitvah zavrgla grofa Margherija.

Bilo je 21. aprila 1877 zvečer okoli enajstih predpolnočjo, ko je prišlo v obravnavo letno poročilo deželnega odbora. Grof Margheri bil je poročevalec; kar se oglasi vitez Vesteneck ter hude nevihte bere deželnemu odboru, ki je bil po večini naroden, ker so v njem sedeli poleg Dežmana dr. Bleiweis, Murnik in Zarnik, ki so prav krepko zavračali Vesteneckove napade. Toda huje, kakor ojstra pušice Zarnikove in Bleiweisove zadele so tedaj g.

Vestenecka besede, ki jih je govoril Margheri. „Ko bi bil odsek za pregled letnega poročila ali njegov poročevalec po birokratični navadi spisal cele folijante, rekel je Margheri, bi se bil, kakor mislim, poslanec vitez Vesteneck ravno tako tudi te prilike poprijel skazovati svoj govorniški talent, kakor sedaj, ko ura že kaže poluenajstih, in je sklep deželnega zbora pred nosom.“

S temi besedami se je bil hudo zameril Vestenecku, ki je bil z volitvami za kupčijsko zbornico vse pripravil za nove volitve, pri katerih je bila narodna stranka zgubila prejšnjo večino, in je bil ž njo vred propadel tudi grof Margheri. Že tedaj so se bili namreč nekateri veliki posestniki zbrali, ki so skušali s pomočjo narodnjakov osnovati konservativno stranko velikih posestnikov. Med njimi so bili Margheri, Lazarini, Pace, Schaffer z Vinje gore in nekateri drugi. Nemško-liberalni kandidati so dobili okoli 50 glasov, Margheri 20, Pace, Lazarini itd. pa po 17 glasov. Tako toraj grof Margheri nikdar ni bil odločen nasprotnik narodne stranke, bil je že od začetka eden izmed njih, katerim se je videlo, da se ne čutijo prav srečne na nemško-liberalni strani, in da le čakaje primerne prilike, ko jim bode mogoče prestopiti odločno na našo stran. Taka prilika je prišla l. 1879 z volitvami za državni zbor, za katerega se je bil oglasil grof Margheri pri tako neugodnih okoliščinah, da bi se narodni stranki po pravici očitala nehvaležnost, ko bi ga hotla zdaj pustiti na cedilu, ko se je pokazal vseskozi kot zanesljivega zaveznika narodnih poslancev slovenskih.

G. profesor Šuklje seveda vsega tega ne vidi, ali vsaj nič ne čišla, ker mu očitá, da ves ta čas, (ki pa nikakor ne obsega 20 let, kakor piše Šuklje), ničesar ni storil na korist svojih sodeželanov. Ako bi hotli take reči naštevati kot zasluge, s kakoršnjimi se nekako posebno rad ponaša g. profesor Šuklje, in ko bi hotli vsak razgovor s kakim ministrom, ali vsako besedo, ki jo je kedaj spregovoril, po njegovem zgledu zapisovati v posebno knjižico, bi ta morda še bolj narastla, kakor dotično g. profesorjevo delo. Tudi za dolensko železnico je grof Margheri gotovo več stopinj storil in več besed spregovoril, kakor profesor Šuklje, dasi ni vsakega razgovora po njegovem zgledu obesil na veliki zvon. Ko bi nam dopuščal prostor, objavili bi tudi mi njegove govore o dolenski železnici, ki pač ne zastajajo za onimi, ki jih g. profesor ravno sedaj razširja v podporo svoje kandidature.

Pa kaj se bomo čudili, ako g. profesor ne vé, kaj bi bil grof Margheri storil na korist svojih sodeželanov, saj v poznejšem „z Dolenskega“ datiranjem članku „Zakaj se branite Šukljejeve kandidature“ še stavu konsorcija za dolensko železnico in trasiranje njeno pripisuje le svoji zaslugi. Dolgo je molčal „Ljubljanski List“ o tem, da je vlada družbi dovolila delati priprave za dolensko železnico, in ko končno to vendar le pové, mu konsorcij in trasiranje ni nič, on vidi le g. profesorja, v čigar slavo in povečevanje mora vse služiti, in ki je edini vse to dosegel. Ker „ko bi profesor Šuklje ne bil stopil k merodajnim gospodom v tej zadevi — no — vprašanje o dolenski železnici in trasiranje in konsorcij bi tudi še sedaj spalo!“

Ali ni to zares ponosno govorjenje, vredno pro-

fesorja Šukljeja? Konsorcij se je sestavil le po milosti njegovi; g. Murnik, ki je lansko leto izdelal dotično poročilo za deželni zbor, kateri je 10. oktobra 1884 dovolil 5000 gld. za trasiranje, izdelal ga je le po milosti g. Šukljeja, in bi morda ne bil mogel besedice zapisati, ako bi ga milost g. profesorja ne bila obsenčila. Konsorcij, ki se je ustanovil za dolensko železnico, moral je prej g. profesorja prositi milostnega dovoljenja, da sme vložiti prošnjo za trasiranje, in g. minister je menda tudi še le g. Šukljeja vprašal, sme li temu konsorciju dati naprošeno dovoljenje ali ne. Tako je toraj vse storil Šuklje in le Šuklje, in ko bi njega ne bilo, bi vse spalo! Konsorcij se je te dni zopet obrnil do gosp. ministra s prošnjo, naj bi blagovolil poskrbeti, da se bode delo nemudoma pričelo. Nadejati se smemo toraj novega članka, ki bode svetu s ponosom naznanjal, kadar inženirji delo prične, da, tudi to je zopet storil le g. profesor Šuklje!

Toda pustimo šalo; reč je sama na sebi presna, ker zadeva čast in poštenje mož, ki se trudijo za blagor naše dežele. Popolnoma se strinjamo s tem, kar zadnje „Novice“ pišejo o tej zadevi. Omenivši, kaj se je že lani v deželnem in državnem zboru godilo v tej zadevi, kar naši čitatelji že vedó iz članka „Kranjski državni poslanci pa dolenska železnica“, „Novice“ sklepajo:

„Deželni odbor, konsorcij in državni poslanci prof. Šukljeja niso nikdar ničesar prašali, se niso ozirali na-nj in ničesar niso storili zaradi njega. Za železnico in za njegovo kandidato pa bi bilo morebiti celó boljše, če bi on k ministrom hodil ali vsaj tako neprimerno na veliki zvon obešal ne bil, kaj in kako jo je priporočal. Komur je vse to znáno, se more res čuditi, da se najde človek, ki tako razžaljivo in zaničljivo piše o možéh, ki iz nesebičnih namenov delajo za železnico in ne za svojo kandidato, in ne za svoj dobiček. Konečno pa lahko zagotovimo, da se s takim lepotičenjem odženo še zadnji, ki bi sicer morebiti ne bili nasprotovali tej kandidaturi.“

Toda g. profesor misli: „Hilf, was helfen kann“ — pomagaj, kar more — ter v svojem prej omenjenem dolenskem članku tudi še omenja, da je baje slovenski državni poslanec pripovedoval na Dunaji ministrom in poslancem, s kako radostjo kranjski kmet svoje davke plačuje. Ko bi g. profesor v roke vzel stenografični zapisnik državnega zbora in se kot vesten zgodovinar držal tega avtentičnega vira, ne pa Celjskega „Kmečkega Prijatelja“, ali „Laib. Wochenblatt“ in drugih enakih listov, bi se kaj lahko prepričal, da ni res, kar tukaj podtika slovenskemu poslancu, in da človek, ki se poslužuje takih sredstev v svoje opravičevanje pač nima pravice in poklica drugim dajati poduk o pravi moralnosti, in da je vse kaj drugega prej, kakor vesten zgodovinar, ali pa celó resen in pošten politik!

Ako po misli g. profesorja vse ni nič, kar so storili naši deželni in državni poslanci, in bi bilo brez njega vse spalo, potem se pač ne čudimo, da tudi „Slovenec“, oziroma njegovemu patronu oponaša, da se zato boji Šukljejeve kandidature, da bi mu morda v prihodnje ne bilo treba malo več delati! No, kar to zadeva, „Slovenec“ patron z mirno vestjo na pričo pokliče ne samo vsih kranjskih, ampak

Da slavimo stoletnico dneva, ko je Jan Holly zagledal luč sveta, to smo bili dolžni svojemu narodu. Domovina naša, kakor častitljiva mati, ima več otrok, kateri imajo razne očete. Deca ta so medsebojno bratje in sestre; vsakemu detetu mora draga biti skupna mati njihova, ali ne manje ljub in mil tudi lastni oče; tako mora vsaki državlján spoštovati svojo skupno domovino, a tudi visoko ceniti svoj lastni narod; zložno in bratski mora biti skupno vzrejevanje otrok za posvečevanje hišnega mira in družinske sreče. Mi bi toraj ne spoštovali samih sebe, sramotili bi naš slovenski narod, ako bi ne slavili stoletnice prvega pesnika slovenskega.

Jan Holly je pred pol stoletjem slovenski jezik povzdignil do višave, le orlu pristopne, postavši ga v pesnih svojih ob stran lepota govornice Helenske in Rimske. V domorodnih junaških spevih svojih žarnimi barvami slika zašlo slavo pradedov, naj bi životvorno podobo čednosti njihovo zapustil potomcem za vzbujevanje in posnemanje, nasledovanje; ni pozabil takorekoč z dletom, gletvom, na kremen načrtati različne pomanjkljivosti, imenito njihovo domačo nezložnost za svarilen vzgled vsem vnukom

in pravnukom. V dražestnih seljankah, idilah, v obleki besede prostodušne, a gibčne opeva čarobno krasoto hrama Božjega, lepoto prirode, predstavlja življenje naroda svojega pri težavnem delu, življenje ljudstva dokaj ubogega, pri tem pa Bogu vdanega, odkritosrčnega, mirnega, blažnjega.

Velečastna skupščina! — zaklical je končno govornik ter sklepal z besedami: Stolnico svojega duševnega velikana, kakoršen je naš slavljeneč Jan Holly, oslavljal bi narod z bogastvom, s slavo in mogočnostjo, s sijajnostjo in razkošnostjo, kakor se to vidi redko kedaj. Toda, narod naš slovenski je brez moči, brez svetske slave in ubožen. Zatoraj tudi današnja naša slavnost razodeva siromaštvo na zvonjanji kinč, ali svečanost naša je prebogata obzirom na znotranjo, pravno vrednost. Kakor je neumrlí naš pevec Jan Holly v pesnih svojih pol sreča daroval Bogu, a drugo polovico ljudstvu, vendar je Bogu in narodu posvetil celo nerazdeljeno srce svoje; tako tudi mi iz ponižne hvaležnosti do Boga danes za večni spomin slavnemu pesniku slovstveno darujemo srca svoja cela. In kar srce ljubi, temu veruje in v to se rado zanaša, zatoraj bode tudi skromna ta, na poštenem rojstnem domu tukaj vzi-

dana spominska plošča glasala svetu to našo trdno vero in sladko upanje, da bo previdnost Božja, ktera nam je v Janu Hollem dala preroka-učitelja, ki je napovedoval lepšo bodočnost hitreje, nego se nam je dozdevalo, da bo, pravim, občudovanja vredna previdnost Božja narod naš vzbudila iz groba nevednosti in mu pokazala luč poznavanja samega sebe ter ga iz ponižnosti privedla k dostojnosti narodni. V vsem pa in vselej hvaljena bodi najsvetejša volja Božja!

Beseda ta, poročajo novine, bila je vzprejeta z vrelim soglasom, a občinstvo se je govorniku zahvaljevalo z burnimi „slavo“-klici. Imelo bi se tudi popevati, ali politiskega načelnika krajnega so še ušesa bolela vsled jutranje strelbe, zatoraj se mu je potrebno in vredno zdelo, da je z novo prepovedjo še pevcem grla zamašil.

Plošča na rojstnem domu vzdana kaže sledeči napis: „V tomto dome nesmrtný básnik slovenský Jan Holly narodil sa 24. brezna 1785.“

(Dalje prih.)

tudi vse druge državne poslaunce, med njimi celo možé nasprotnega tabora, ki so imeli priliko njegovo delavnost opozorovati, in ki mu bodo dali spričevanje, da lenobe ne pase, kakor ga natoleuje prej omenjeni članek „Ljubljanskega Lista“. Ni mu pa dano se s tem očitno ponášati, ker se drži načela, da je vsakdo dolžan delati, kolikor more, in da s tem le spolnuje svojo dolžnost, ne da bi zaradi tega še pričakoval posebne zahvale, priznanja ali plačila.

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. maja.

Notranje dežele.

Na Dunaji se je sedaj navadna volilna živahnost, katero so lansko leto iz Ogerskega tje kaj vpeljali, že prikazala. Prebivalcem tretjega okraja „Landstrasse“ imenovanega gré zasluga, da bo svet zopet nekaj dni o Dunajski — neotesanosti govoril. V Dreherjevi pivarni so napovedali volilni shod. Šešlo se jih je bilo blizu 2000 in še rajši več. Sicer mirne Dunajčane razgrelo je hladno pivo in tabakov dim v zakajenem prostoru tako, da so si jeli takoj s pestmi žugati, kakor hitro sta se imenovala dva kandidata. Bili ste namreč dve stranki ondi; ena hoče dr. Mandlna po celi Avstriji zaradi svojega liberalizma in drugih škandalov v mestnem zboru znanega, druga ogrela se je pa za antisemita Sommarugo. Za nas je pač prvi kakor drugi kandidat popolnoma enake vrednosti in se ne moremo ne za tega ne za onega ogreti, kajti oba sta nemško-liberalna, Mandl še celo nekoliko po prusjanstvu diši, Sommaruga pa niti za las boljši ni! In za take kandidate krčiti jele so se pesti po Landstrasse, namesto katerih so jele kmalo palice žvižgati. Zraven sicer nismo bili, ali kakor sporočajo razni listi Dunajski in česki, je bil pretep prav zdaten in vse to za taka dva kandidata! Ljudje morajo res časa in denarja na ostajanje imeti, da oboje tako po nepotrebnem zapravljajo. Sicer pa to najbrž ni bil poslednji pretep pri sedanjih volilnih shodih v prestolnici; še marsikje se znajo ponavljati pri volilnih shodih.

Znani *Rechbauer* je sklenil politiko popustiti. Izjavil je namreč, da ne sprejme nobenega mandata več. — Škoda, da tega koraka ni storil pred 15. leti!

V *hrvaškem deželnem zboru* pobijala je opozicija na vso moč potrdilo stroškov za zatiranje upora leta 1883. Ban se ji je postavil nasproti, rekoč, da so ravno člani opozicije tisti upor največ zakrivali po svoji brezvestni agitaciji. V tem ravno, da se bodo omenjeni stroški dovolili, pravi ban, videl bode zaupanje in resno voljo, da je zastopnikom naroda res na tem ležeče, mir in red v deželi ohraniti. Poslanca Pisarić in Bakarčić pa naj se izključita zaradi razžaljenja deželnega zbora za 31 sej. Kakor je razvidno, dostojnosti še vedno manjka.

Vnanje države.

Ruski poslanec Nelidov v Carigradu je v Petrograd pisal, da Turčija Angležem ne bo branila preko *Dardanel*, ako bi se angleško-ruska vojska začela, če tudi je navidezno ondi priprave za dopolnitev vtrdnjav začela. Vse tisto ni drugega nego pesek v oči, da bi Evropa mislila, Turčija je storila, kar se je sploh storiti dalo, če si je Angleška prehod s silo prisvojila, kaj more ona za to. Že to je znamenje, da je vse le gola komedija, ker se vtrdovanje vrši pod vodstvom angleškega častnika v turški službi — turškega admirala Wooth-paše. Če tudi je od obeh strani mir zagotovljen, mu vendar nikjer ne zaupajo, ne v Carigradu, ne v Petrogradu, najmanj pa v Londonu. Priprave na boj se še vedno vrše.

Norveški državni zbor je obravnaval vojaško postavo. Sprejel je, da bodo vaje v orožji le po 12 dni trajale, vojaki se bodo pa po dvakrat nabirali ter bo moral vsak 6 let služiti, na kar prestopi takoj v narodno vojsko, kjer na papirji zopet daljših šest let vojak ostane. Od začetka nameravali so vaje v orožji podaljšati na tri tedne in je prva kamora dotični načrt tudi že sprejela, druga ga je pa zavrgla. Norvežanom in Švedom se pač ni treba v nepotrebne vojne stroške spuščati, kajti Evropa ima svoje oči drugam obrnjene. Nemška ima sicer eno svojih oči na Holandijo obrnjeno, katero bi si še rada prisvojila, pa si ne upa prav in tudi res ni prav varno. Da bi pa njena predrznost še onstran velikega Belta segala, skoraj ni verjetno, da bi zadosti poguma imela, ker je prav veliko vprašanje, kaj bi sosed Rus rekel, če bi se Bismark Švedom krono z glave zbijati pripravljal. Sploh se jim pa more priznati, da so v vojaških tirjatvah jako zmerni in se jim menda že samim dozdeva, da za nje ni nobene posebne nevarnosti.

Iz *Afganistana* čujejo se vedno bolj zanimive reči, od kar je Komarovega podpolkovnik Zakrzewski v Petrograd prišel in s seboj menda polno torbo pisem prinesel, ki so silno pomenljive vsebine. Po tistih se je boj med Afganci in Rusi vnel po angleških spletkah. Angleški poslanec Lumsden je videl, kako se težišče v Afganistanu

vedno bolj na Rusko stran nagiba; on je dalje vedel, da so se Afganci že večkrat do Rusov za pomoč in vrhovno pokroviteljstvo obrnili in da so Rusi tisto do sedaj še vedno odlašali; dalje je bilo Lumsdenu znano, da so Rusi od tedna do tedna samostojnosti Afganistana bolj nevarni in je toraj jel misliti, kako bi od obeh strani zaželeno zasedanje zabranil. Mož misli in misli in res se mu obnese. Bitka pri Kušku, pravijo, da je delo njegovih spletek. Vse to je razvidno iz pisem Lumsdenovih, ktere se sprednjim stražam generala Komarovega v roke prišle in jih je sedaj podpolkovnik Zakrzewski s saboj prinesel.

Kdo bi si bil o Heratu, neznatni sedanji trdnjavi v Afganistanu, mislil, da bode ravno on danes ali jutri morda povod krvavi vojski, ki se bo med *Rusi* in *Angleži* vnela. Kajti, da je ta vojska neizogibljiva, je gotovo, kakor bi bilo s klinom pribito. Da bo pa ravno Herat povod temu, je pa prav verjetno, ako ne bodo Angleži od svoje trme odstopili. Zahtevajo namreč, da se morajo Rusi s pogodbo zavezati, da ne bodo nikdar Herata zasedli. Kdo bi le kaj takega obljubiti zamogel pri današnjih časih in pa pri političnih nemirih, ki so pri ljudeh na pol divjih dandanes v navadi. Političnemu sosedu je dandanes pred vsem na tem ležeče, da je okoli njegovega doma vse mirno, če ne, si gré sam mir delat. Saj smo videli, kaj smo sami v Bosni in Hercegovini storili, kaj so pozneje za nami napravili Angleži v Egiptu. Mir mora biti, če ga ni, se pa naredi. V Heratu je pa menda ravno sedaj vse razmeteno — prava anarhija, kakoršne Rus kot sosed, nikakor trpeti ne more. Kdo mu bo toraj zameril, če kakega Komarovega, kterege so se Afganci že navadili, nekega dne v Herat pošlje in reče: „Ta-le bo pri vas tako dolgo ostal, dokler se mi bo potrebno zdelo za ohranjenje miru.“ Saj vemo, da se na ta način v deželo ali v kako mesto prav lahko pride brez posebnega očitanja. Kdaj bi bilo pa zopet venkaj treba, no, na tisto se pa tudi pozabi lahko, če že le drugače ni. V ožgled tega je popolnoma razvidno, da Rus take pogedbe ne bo nikdar podpisal s črnim in peresom, pač pa lahko z bodalom in krvijo.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 8. maja.*) V naš okraj se za poslanca vriva nam čisto nič ne priljubljeni g. prof. Šuklje. Prišla sta bila neko nedeljo sim v Ribnico Kočevska profesorja gg. Ambrož in Kragelj, ter sta prav toplo priporočala tega kandidata. Toda vplivni možje so jima naravnost odgovorili, da tega ne bodo storili. Pozneje pravil je g. prof. Kragelj, da pride g. Šuklje Binkoštno praznike sam v Ribnico se predstavljat volilecem. Silen je kot smola; kaj ko bi ga tudi vlada silila? Res po Kočevji trdijo, da so za gotovo zvedili od tajnika deželne vlade g. Schwarz, da je g. profesor vladni kandidat; to je zbegalo celo zanesljive može, ki bi sicer gotovo ne mislili na izvolitev g. profesorja. Ali nam morete toraj povedati, kaj je pravo?

Odgovor vredništva. Prav lahko mi vemo iz bolj zanesljivega vira, kakor je deželne vlade tajnik g. Schwarz, da g. prof. Šuklje ni vladni kandidat. Na pričo pokličemo „Ljub. List“, ki naj nas zavrne, ako ni istina, kar pišemo, da g. prof. Šuklje ni vladni kandidat, in da se na vladino podporo ne sme zanašati.

Kar gosp. prof. Krageljna zadeva, je on že pred šestimi leti na Goriškem pokazal, da je čuden politikar. Tam namreč je bil tedaj ravno tako hud nasprotnik kandidaturi našega g. deželnega predsednika barona Winklerja, kakor je zdaj vnet agitator za prof. Šukljeja. Ali kakor se je motil takrat, enako, bi rekli, se moti sedaj, ker mož je morda dober profesor, pa slab politikar.

Iz Tržaške okolice, 11. maja. Tržaški „Dvakrat-Juri“ prišel je pretečeni petek zopet Slovincem prodajat staro zakrpano ali pa na novo pobarvano robo. Ta slovenski kramar ima navado pregledavati stare koledarje in „pratike“. Tu nabere nekoliko „smešnic“ in „zagonetk“, jih stlači v svojo torbo in hajdi po svetu z njimi. Kakor se je že sam pohvalil, proda še precej te robe; jaz mu verujem, kajti človek, ki ljubi svoj narod, je mnogokrat zadovoljen z robo, če je tudi slaba, da je le narodna. To bi sicer ne smelo biti, ali — kaj čemo? Nekoliko se more spregledati. Toda, kar je preveč, je preveč. Nekaj robe, ki nam jo je prinesel omenjeni kramar pretečeni petek, je tako slabe, da človek, ki zná, kaj je dobro in kaj slabo, ž njo nikakor zadovoljen biti ne more.

*) Ta dopis smo mislili na stran položiti, a čudna poročila, ki nam dohajajo iz Kočevja in Novega mesta, so nas napotila, da ga vendar le objavimo ter mu dostavimo še nekoliko opazk v pojasnilo. Iz Kočevja se nam celo poroča, da sta žugala dva p..... nekemu tovarišu celo okna pobiti, ako ne bode volil g. prof. Šukljeja. Prosit!

Da kupčija ne bode imela škode, usoja si pisatelj teh vrstic svetovati prodajalcu, da prihodnjije prinese boljše robe. To sme celo tirjati v svojem in v imenu vseh onih enakomislečih, ki so robo že naprej plačali. Je-li potrebno, da se pokaže vselej surovega „koprola“? Ali ni predrznost, ako „Juri“, če je tudi „Dvakrat-Juri“, imenuje učenega gospoda dr. Mahnič, osla? oni „Juri“, ki še slovnice ne zná? Je-li slovnično pisati nedoločivni naklon po glagolu, ki pomenja premikanje, kar omenjeni „Juri“ vedno piše, n. pr. „pojdlite polento jesti, mesto jest?“ itd. Pazite, da ne zgubite — puše! Pesni g. Gregorčiča, ki so omenjene v kritiki g. dr. M., je vsak duhoven, ako jih je prebral pazljivo, še pred kritiko dr. M. in protikritiko g. Z. obsodil. Zdaj pa, ko je omenjeni g. dr. M. stvar tako temeljito in obširno razložil, odprle so se oči tudi onim, ki so popred radi napačne prizanesljivosti ali radi prijateljstva premehko sodili ali celo zagovarjali. Vsak lahko greši in grešniku se mora odpustiti. Odpustiti pa se mora le tedaj, ako se grešnik poboljša. Ako pa grešnik ostane trdovraten, kakor je žalibog g. Gregorčič, ker ni svoje zmote v drugi izdaji svojih poezij poravnal, ne zasluži odpuščenja. „Juri“ pa, če si ne more v 15 dneh napolniti svoje male torbice z dobro robo, naj ostanejo doma, ali pa naj si poišče robe tudi za naprej v koledarjih. Inter duo mala, minus eligendum (kjer sta dva neizogibljiva (?) zla, se mora manjše izvoliti).

Poštene šale, šegave bistrumke, osoljeno bičanje pregrešnih nespametnih običajev in razvad človeka razveseljujejo, po resnem delu malo raztresajo in smemo reči, tudi um bistrijo, za take bo vsak rad nekaj žrtvoval, da si jih naroči. To je tudi poklic in naloga takih šegavih listov, gotovo pa ne trositi po svetu pohujšljive, žaljive ali obrekljive marne. Tako toraj želi s tem vrsticami ne škodovati, ampak pomagati listom te baže, in tudi občinstvu, bralcem odkritosrčen nasprotnik.

Domače novice.

(Umrl je) jeden največjavnih Ljubljanskih trgovcev in jeden najstarejših meščanov: gospod Franc Souvan stareji v 86. letu svoje starosti včeraj zjutraj ob 4. uri. Sprevod k sv. Krištofu bo v soboto od polu 5. uri iz Čitalnice, kjer mu visi črna zastava. Pogreba se bode vdeležil „Sokol“ in corpore z zastavo.

(„Sokoli“) zbirajo se jutri, t. j., v soboto popoldne ob 4. uri v društveni opravi v Ljubljanski Čitalnici na pogreb g. Souvana.

(Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov) napravi v nedeljo 17. t. m. svoj majnikov izlet na Rožnik. Ob 7. uri bo ondi sv. maša, katero bo daroval č. g. predsednik J. N. Gnjezda. K temu izletu vljudno vabi vse ude in prijatelje društva odbor.

(Pevska akademija), ki jo je napravil skupni zbor pevcev in pevk Ljubljanske čitalnice v sredo zvečer v tukajšnjem deželnem gledališču, je bila kaj posebnega med našimi veselici. Pelo se je po vsem izbornu in so bili poslušalci vrlo zadovoljni. Velik vtis napravila je na zbrano razumništvo Nedvedova skladba „Nazaj v planinski raj“, besede Gregorčičeve in so jo morali ponavljati. Preciso pel je oktet Eisenhutovo „Moja ljubav“, milo storilo se je pa človeku pri Försterjevi: „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnij“. Vsa čast tako izbornim pevcem, kakor jih ima ravno naša čitalnica.

Častitati sme si pa zbor pevcev Ljubljanske čitalnice, da ima tako neutrudljivega kapelnika, kakor je ravno g. Valenta, sad obilnega truda in požrtvalnosti se je tukaj jasno pokazal.

„Telegram“, vesela igra v enem dejanji, je za naše razmere kakor nalašč in so jo tudi vrlo dobro rešili, če tudi smo iz stare garde gledališke edino le g. Gecljuna poznali. Vse druge vloge bile so v rokah moči v poslednji dobi na odru nenavadnih in nas temveč veseli, da jim je tako gladko iztekla igra. Gspđ. Vernikova ima jako lepo nadarjenost in bi ji bilo slovensko občinstvo izvestno hvaležno, če bi jo imelo večkrat prilžnost poslušati. Ravno tako spretno igrala je gospa Gutnikova le da tu pa tam za bolj oddaljene poslušalce nekoliko pretiho. Gosp. Pelan, grajščak Podgorski, je bil za ulogo kakor rojen, škoda, da se nam ne prikaže večkrat na deskah, ki pomenjajo svet. Gg. Verovšek,

Cvetko in Mejač so tudi povoljno rešili svoje naloge. Gledišče je bilo primerno polno, razprodano pa bi bilo, če bi se bila predstava napravila v četrtek zvečer.

Kaj naj pa o „Sokolu“ rečemo: Junaki, sami junaki! Malo jih je bilo sicer, a bil je vsak na svojem mestu. Tako telovaditi, kakor so se naši fantje odlikovali, zamorete videti le po cirkusih! Ponosni smejo biti na-se in svojo spretnost.

(Velikonočna spoved) za Ljubljansko škofijo je letos po prizadevanji našega škofa, prem. dr. Jakoba Misije ob priliki njihovega bivanja v Rimu podaljšana do konca tega meseca. Sicer ima pa Ljubljanska gospoda še drugega opominjevalca, ki jo sredi mesta na šetališči spominja njene krščanske dolžnosti z vprašanjem: „Al' s' že biv?" Saj ga poznate temno-rumenkastega pevea v „Zvezdi!“

(Umrli je) včeraj v deželni bolnici oni blapec Jaka Prosen, o katerem smo pred mesecem dni poročali, da ga je javni varnosti navaren Mežan iz Ježice pri takozvanem „pekovskem križu“ na Dunajski cesti strelaj daleč za Ljubljanskim pokopališčem, z nožem osuval in ga potem oropal, samo da bi za ta „kratkega“ kaj pri njem dobil.

(Prečast. gosp. Jakob Bohinec), dekan v Braslaveh ne kandidira v državni zbor, kakor je ne-pooblastena „Gr. Tagespošta“ pisarila.

(Pomiloščenje.) Presvitli cesar je bivšemu vredniku „Slov. Gospodar“, preč. g. L. Gregorcju, odpustil zapor, katerega so mu bili naložili v Celju v znani pravdi šulvereinskega učitelja Henkerja s „Sl. Gospodarjem“.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Prestavljena sta č. g. Ivan Cvetko iz Reichenberga v Žetale in Alojzij Bratuša od Novecerkve v Reichenberg.

(Tržaški škof) dr. Glavina je bolehen in se bo po Tržaški škofiji zakrament sv. birme še le na jesen delil, ker mora sedaj višji pastir po nasvetu zdravnikov v kopeli.

(† Dr. Josip Zorn), vikar v Vipulzani Goriške nadškofije, umrl je minulo nedeljo v 70. letu svoje starosti. Ranjki je bil stric Goriškega nadškofa.

(Toča) je, kakor se nam poroča, dne 8. maja nekoliko škode napravila po Dravskem polju. Naš dopisnik pravi, da je istega dne ta neljubi gost obiskal tudi gorice pri sv. Volkoslavu blizu Središča.

(Pri Novi-cerkvi) so v prejšnjih časih zraven kanonika-župnika bili po trije kaplani, v novejši dobi že samo dva, a te dni se je to razmerje zopet skrčilo. Gosp. Bratuša prestavljen je v Rajhenburg, kjer je manjkalo enega duhovnika. Tako v zgoraj imenovanem kraju sedanji gosp. kanonik dr. Gregorec ostane le z enim edinim pomočnikom duhovnim.

(Železnica Spielfeld-Radgona) se pridno dela in so jeli že posipnino za lastno potrebo po njej voziti. Prvi vlak s prodrom odpeljal se je bil 1. maja iz Spielfelda v Cmurek.

(Pri gosp. Krajcu v Rudolfovem) je ravnokar izšlo troje knjižic in sicer Kristofa Šmida VI. zvezek in „Narodne Biblioteke“ pa 15. do 17. snopič v dveh zvezkih.

Razne reči.

— Naše bralce duhovnike in neduhovnike opozorimo na izvrstno knjižico, ki je ravnokar izšla na Dunaji pri vredništvu „Correspondenzblatt für den katholischen Clerus Oesterreichs“. Vsebina ji je vprašanje, ali naj se in koliko naj se kat. duhovnik peča z volitvami. Naslov ji je: Ueber das Verhältnis des kath. Seelsorgers zu den Wahlen in öffentliche Vertretungskörper. Mit vorzugsweiser Berücksichtigung österreichischer Zustände, von Elmar Freimund. Delo je izvrstno in katoliški „Čech“ ga zelo priporoča svojim bralcem. Cena 30 kr., po pošti 35 kr. Dobiva se tudi v „Katol. Bukvarni“ v Ljubljani.

— „Katholische Gesellschaft“ imenoval se je časnik, ki so ga na Dunaji letos ob novem letu izdajati jeli ljudje, ki so bili vse drugo prej, kakor pa katoličani. Tistega podjetja je sedaj konec, ker sta izdajatelj in glavni sodelovalec oba zaradi hudodelstva izneverjenja kaveje, ki jo jima je blagajnik lista vložil, zaprta. Tista varščina sicer ni bila velika, le 428 gl. 79 kr. naložene v dveh hranilničnih knjižicah je znašala, blagajnika je pa vendar le občutljivo zadela. Mož namreč dva meseca ni nobene plače več dobil in je zahteval svojo varščino, ob enem je pa službo odpovedal. Goljufa sta ga nekaj časa slepila na vsak le količkaj mogoč način in sta mu končno menjice za porabljeno kavejo

izročila, katerih pa se vé da tudi nista plačala. Ker sta jih pa tudi ženi podpisali, se je nadjati, da blagajnik ne bo ob svojo kavejo, pač pa je sodnija za sedaj listu sapo zaprla. Ako se ne motimo so dunajski židje tudi po Kranjskem skušali zgoraj omenjeni list razširiti; mnogo naročnikov pa, če so jih sploh kaj, menda niso dobili.

— Kakor je sporočil Solunski škof Lazar Mladenov sotrudniku konservativnega lista „Čecha“ je pred nedavnim časom prestopila velika bulgarska vas celoma h katoliški veri. Druge občine se pripravljajo za prestop k edini pravi cerkvi, ktere poslušna služabnika sta bila sv. Ciril in Metod. Sploh je med macedonskimi Bulgari veliko gibanje, ki razodeva željo prestopiti v katoliško cerkev. Na to opisuje prevz. vladika velike stiske, v katerih je bulgarski misijon in prosi katoliške Slované, da se usmilijo svojih rodni in verskih bratov v Macedoniji. Kolikor obilnejša bo podpora, toliko več uspeha je pričakovati. Posebno pa želi škof Lazar, da bi Slovani pripomogli k zidanju katoliške cerkve v Solunu, rojstnem kraju naših blagovestnikov ss. Cirila in Metoda. Upajmo, da ne bo ostal klic vnetega vladike glas vpijočega v puščavi in da so tudi med Slovenci dobrotniki, ki se bodo spomnili potrebe katoliških Bulgarov. Dvakrat dá, kdor hitro, dá pravi pregovor in to velja tudi tukaj.

Telegrami.

Rudolfovo, 14. maja. Današnjega občnega volilnega shoda v Gotni Vasi vdeležili so se v mnogem številu najodličnejši veljavni volilci iz Mirne Peči, Prečne, Bršlina, Šent Petra, Šmihela, Podgrada, Stopič, Kandije, Cikave, Gotne in Smolene vasi ter proglasili V. Pfeiferja za svojega kandidata.

Dunaj, 14. maja. Črnogorska kneginja je tukaj; cesar jo je obiskal v njenem hotelu, kjer se je četrť ure pomudil.

Belgrad, 15. maja. Novi kabinet Garaša ni n je sestavljen in večina ministrov ostane. Marinković prevzame notranje zadeve.

London, 14. maja. Angleška banka je obresti znižala na 2½ od sto.

London 15. maja. „Daily News“ pravi, da je odgovor iz Ruskega vže prišel in potrjuje dogovor popolnoma razven nekaj malih točk. „Standard“ pa pravi, da pravega odgovora iz Petrograda do sedaj še ni, vendar pa so od ondot britanskemu kabinetu razumeti dali, da angleških predlogov ne morejo sprejeti. Razgovori trajajo še vedno, če se bo dalo v dogovoru še kaj prenarediti.

Društvu za napravo zvonov za cerkev Jezusovega presv. Srca v Ljubljani

so darovali gg.:

Neimenovana dobrotnica	11 gl.	— kr.
Vitez Gutmansthal-Benvenuti	5	—
Hermína grofinja Auersperg	10	—
Simon Jan, župnik pri sv. Trojici	5	—
Povrnjeni stroški za voznjino od železnice	28	—
Uršulinke z Dunaja	5	—
Anton Medved	1	—
Anton Peterlin, župnik v Šmihelu	3	—
Peter Urh, prošt v Rudolfovem	5	—
Martin Vodir, župnik v Goričah	5	—
Marija Perne, hišna posestnica	5	—
Martin Poč, župnik	2	—
Janez Karlin, župnik v Doberničah	5	—
Duhovnja v Doberničah	4	—
Franc Kepic, administrator v Češnicah	5	—
Josip Bidove	1	—
Janez Zaplotnik	2	—
Peter Mali	1	—
Ana Rebolj	1	—
Janez Ribnikar	1	—
Marija Cviri	—	25
Matija Lavrič, župnik	5	—
Anton Ponikvar, župnik	5	—
Franjo Perko, posestnik	5	—
Franc Jare, župnik	1	—
Ivan Strnad, kaplan	2	—
Luka Jeran, kanonik	5	—
Andrej Šimenec, župnik	2	—
Marija Benčina iz Loškega Potoka	5	—
Franciška Lušin iz Ljubljane	5	—
Helena Klepan iz Ribnice	5	—
Meta Polak s Homea	5	—
Josip Črne	5	—
Ana Podperon	5	30
Marija Peran	2	—

Umrli so:

10. maja. Emilija Kvas, ševlarjeva hči, 7 mes., Poljanska cesta št. 18, oslovski kašelj (gripa). — Marija Jančič, magacinerjeva žena, 68 let, Travniške ulice št. 6, vodenica.

12. maja. Franciška Klemenc, zasebnica, 56 let, Stari trg št. 15, udotrp. — Antonija Bitene, delavčeva hči, 2 leti, sv. Petra cesta 69, sušica.

V bolnišnici:

10. maja. Marija Mišič, gostija, 65 let, jetika. — Marija Hartman, poštnega sluga vdova, 39 let, sušica.

11. maja. Franc Rus, krojaški pomočnik, 20 let, jetika.

12. maja. Gregor Novak, hlapec, 53 let, oslabljenje moči.

Tuji.

12. maja.

Pri **Slonu**: Entremont in Hauser, trgovca, z Dunaja. — Emil Poglayen, agent, iz Trsta. — Marija Devanzo, zasebnica, iz Podkloštra. — Janez Kolbesen, gojzd. pristav, iz Kočevja. — Viktor Globočnik, c. k. notar, iz Kranja.

Pri **Matiču**: L. Mannheim, trgovec, iz Berolina. — Mosmann, Blitz in Michalup, trgovci, z Dunaja. — pl. Probst, c. k. polkovnik, iz Gradea. — pl. Frossard, c. k. stotnik, iz Gradea. — J. Lukschik, trg. pot., iz Brna. — M. Köhlert, ravnatelj, iz Silberegga. — Alojzij Hudovernik, agent, iz Radolice. — Leopold Ahačič, pos. tovarne, iz Tržiča.

Pri **Južnem kolodvoru**: F. Sigmundt, trgovec, z Dunaja. — Ferd. Strell, zasebnik, iz Kamnika.

Pri **Avstrijskemu caru**: B. Troger, zasebnik, iz Beljaka.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

15. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl.	35 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	82	80
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107	70
Papirna renta, davka prosta	98	25
Akije avstr.-ogerske banke	859	—
Kreditne akije	288	25
London	124	60
Srebro	—	—
Francoski napoleond.	9	86
Ces. cekini	5	85
Nemške marke	60	90

Od 13. maja.

Ogerska zlata renta 4%	97 gl.	60 kr.
papirna renta 5%	92	35
Akije anglo-avstr. banke	200 gl.	100
Länderbanke	98	—
" avst.-oger. Lloyd v Trstu	565	—
" državne železnice	298	—
" Tramway-društva velj. 170 gl.	213	25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	125
4% " " " 1860	500	138
Državne srečke " " 1864	100	171
" " " 1864	50	170
Kreditne srečke	100	175
Ljubljanske srečke	20	23
Rudolfove srečke	10	18
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112	50
" Ferdinandove sev.	106	—
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104	—

Tužnim srecem naznanjamo vsm sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je naš preljubljeni oče, oziroma tast, ded in brat, gospod

Franc Ks. Souvan star.,

bivši trgovec, posestnik, kurator hranilnice kranjske, odbornik c. kr. kmetijske družbe itd. itd.,

po kratki bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajočee, danes ob 4. uri zjutraj v 86. letu svoje starosti, mirno v Gospodu zaspal.

Telo predragrega pokojnika bude v soboto 16. maja ob 4½ uri popoldne v lastni hiši „Čitalnica“ blagoslovljeno in potem k sv. Kristofu prenešeno.

Svete zadušne maše brale se bodo v raznih cerkvah.

Priporočamo ranjcega v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, 14. maja 1885.

V imenu žalujočih rodbin:

Franc Ks. Souvan. Ferdinand Souvan.
Marija Güstl rej. Souvan.

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani

se dobiva knjiga:

„Ne v Ameriko!“

Spisal Jak. Aléšovec.

Cena 1 gl., po pošti 5 kr. več.

Franc Christofov (9)

leskeci lak za
tlak po sobah

brez duhu,

tudi se takoj posuši.

Se vsled svojih dobrih lastnosti in zaradi svojega lahkega dela posebno priporoča tistemu, kdor si hoče sam tla položiti (lakirati). Dobi se v raznih barvah, ter pokrije tlak kakor vsaka oljnata barva, ali pa le samo leskeč brez vsake barve.

Uzorni namaz in poduk za rabo dobiva se po zalogah.

Franc Christof,

Berolin in Praga,

izumnik in edini izdelovatelj pravega leskečega laka za tlak po sobah.

Edino pooblašena zaloga za Ljubljano in okolice pri **Jan. Luckmannu.**

Tisk „Katoliške“ Tiskarne v Ljubljani.